

आह चैनं दुराधर्षो वरदोऽस्मीति भारत ॥ दुर्वासा उवाच ॥ वरं वरय भद्रन्ते यत्त मनसि वर्त्तते ।
 मयि प्रोते तु यद्वर्त्म्यं नालभ्यं विद्यते तव ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य महर्षेर्भावितात्मनः ।
 अमन्यत पुनर्जातमात्मानं स सुयोधनः । प्रागेव मन्त्रितश्चासीत् कर्णदुःशासनादिभिः ।
 याचनीयं मुनेस्तुष्टादिति निश्चित्य दुर्मतिः । अतिहर्षान्वितो राजा वरमेनमयाचत । १४५१०
 शिष्यैः सह मम ब्रह्मन् यथा जातो ऽतिथिर्भवान् । अस्मत्कुले महाराजो ज्येष्ठः श्रेष्ठो युधिष्ठिरः ।
 वने वसति धर्मात्मा भ्रातृभिः परिवारितः । गुणवान् शीलसम्पन्नस्तस्य त्वमतिथिर्भव ।
 यदा च राजपुत्री सा सुकुमारी यशस्विनी । भोजयित्वा द्विजान् सर्वान् पतींश्च वरवर्णिनी ।
 विश्रान्ता च स्वयं भुक्त्वा सुखासीना भवेद्यदा । तदा त्वं तत्र गच्छेथा यद्यनुयाह्यता मयि ।
 तथा करिष्ये त्वत्प्रोत्येत्येवमुक्त्वा सुयोधनं । दुर्वासा अपि विप्रेन्द्रे यथागतमगात्ततः । १४५१५
 कृतार्थमिव चात्मानं तदा मेने सुयोधनः । करेण च करं गृह्य कर्णस्य मुदितो भृशं ।
 कर्णेऽपि भ्रातृसहितमित्युवाच नृपं मुदा ॥ कर्ण उवाच ॥ दिक्ष्या कामः सुसंवृत्तो दिक्ष्या कौरव वर्द्धसे ।
 दिक्ष्या ते शत्रवो मग्ना दुस्तरे व्यसनार्णवे । दुर्वासः क्रोधजे वज्रैः पतिताः पाण्डुनन्दनाः ।
 स्वैरेव ते महापापैर्गता वै दुस्तरं तमः ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्थं ते निवृत्तिप्रज्ञा राजन् दुर्व्याधनादयः ।
 हसन्तः प्रीतमनसो जग्मुः स्वं स्वं निकेतनं । १४५२०
 इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्वणि द्रौपदीहरणपर्वणि दुर्वासः आतिथ्ये एकषष्ठ्यधिकद्विंशतोऽध्यायः ॥ २६१ ॥
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततः कदाचिदुर्वासाः सुखासीनांस्तु पाण्डवान् । भुक्त्वा चावस्थितां कृष्णां ज्ञात्वा तस्मिन् वने मुनिः ।
 अभ्यागच्छत् परितृतः शिष्यैरयुतसम्मितैः । दृष्ट्वायान्तं तमतिथिं स च राजा युधिष्ठिरः ।
 जगामाभिमुखः श्रीमान् सह भ्रातृभिरच्युतः । तस्मै बद्धाऽञ्जलिं सम्यगुपवेश्य वरासने ।
 विधिवत् पूजयित्वा तमातिथ्येन न्यमन्त्रयत् । आह्निकं भगवन्कृत्वा शीघ्रमेहीति चाब्रवीत् ।
 जगाम च मुनिः सोऽपि स्नातुं शिष्यैः सहानघः । भोजयेत् सहशिश्यं मां कथमित्यविचिन्तयन् । १४५२५
 न्यमज्जत् सलिले चापि मुनिसंघः समाहितः । एतस्मिन्नन्तरे राजन् द्रौपदी योषिताम्बरा ।
 चिन्तामवाप परमामन्त्रहेतोः पतिव्रता । सा चिन्तयन्ती च यदा नान्त्रहेतुमविन्दत ।
 मनसा चिन्तयामास कृष्णं कंसनिःसृदनं । कृष्ण कृष्ण महाबाहो देवकीनन्दनाव्यय ।
 वासुदेव जगन्नाथ प्रणतार्त्तिविनाशन । विश्वात्मन् विश्वजनक विश्वहर्त्तः प्रभोऽव्यय ।
 प्रपन्नपाल गोपाल प्रजापाल परात्पर । आकूतोनाञ्च चित्तीनां प्रवर्त्तक नताऽस्मिते । १४५३०
 वरेण्य वरदानन्त अगतीनां गतिर्भव । पुराणपुरुष प्राण मनोवृत्त्याद्यगोचर ।
 सर्वाध्यक्ष पराध्यक्ष त्वामहं शरणं गता । पाहि मां कृपया देव शरणागतवत्सल ।
 नीलोत्पलदलश्याम पद्मगर्भारुणेक्षण । पीताम्बरपरीधान लसत्कौस्तुभभूषण ।
 त्वमादिरन्तो भूतानां त्वमेव च परायणं । परात्परतरं ज्योतिर्विश्वात्मा सर्वतोमुखः ।
 त्वामेवाहुः परं दीजं निधानं सर्वसम्पदां । त्वया नाथेन देवेश सर्वपापज्ञो भयं न हि । १४५३५